

Zwarte Lola, een uitdagend lief

Een jong, zwart beest met een guitige blik zwerft door de straten van Teheran. Geen leven voor een hond in Iran. Maar in een flat dreigen blazende poezen en een boze oud-generaal. En het asiel is ook al niets...

Door onze correspondent

THOMAS ERDBRINK

TEHERAN, 29 DEC. Het leven van een dierenliefhebber in Teheran gaat niet over rozen, zeker niet tijdens de Iraanse winter. Op iedere straathoek staren zielige katten je aan.

Vorige week zag ik een loslopend hondje voor mijn gebouw. Een man probeerde het te schoppen nadat hij het eerst naar zich toe had gelokt. Kwaad nam ik de hond in mijn armen, niet wetende wat een gigantische uitdaging die liefdesverklaring zou worden.

Want in de islamitische republiek is het moeilijk om iemand te vinden die voor straathonden wil zorgen. „Honden zijn onrein”, riep de straatveger me toe. Officieel zijn honden verboden; volgens islamitische geestelijken moeten ze net als varkens worden gemed. In betere wijken hebben sommige mensen wel schoothondjes in huis, maar als je die in de auto meeneemt kan de politie je hond én auto afnemen.

„Wat heb je nu weer gedaan?!” mopperde mijn Iraanse schoonmoeder toen ik haar vertelde dat ik een hond in huis had genomen. „Daar kom je nooit meer vanaf.”

De hond, een jong, zwart beest met een guitige blik, was duidelijk aan mensen gewend, maar op straat gezet toen de lol van een

puppy te veel verantwoordelijkheden met zich meebracht.

De volgende ochtend trof ik het dier gelukkig aan te midden van wat eens een keukenrol was geweest, maar nu een zee van snipers. De benedenbuurvrouw, getrouwd met een oude generaal die ieder piepje en kraakje van de buitenlander boven hem registreert, had die nacht al twee keer woest gebeld om te klagen over „vreemde geluiden”.

In een van de eerste sneeuwstormen van het seizoen bracht ik de hond naar een dierenarts om te worden gevaccineerd. „Een straat hond?! En daar geeft u geld aan uit?!” vroeg deze. Vervolgens presenteerde hij een rekening van omgerekend zeventig euro. „Gefeliciteerd met uw nieuwe huisdier.”

Omdat hij om een naam vroeg, noemde ik haar Lola, naar het liedje van The Kinks.

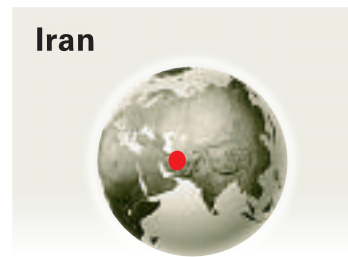
Nu hebben we al twee ex-straat-katten in huis, waarvan er een elke keer als de hond binnenkwam uit pure angst de nieuwe gordijnen inklomd, terwijl de ander eindeloos begon te blazen. Vier keer per dag wandelen, dat moest voldoende zijn om het beest gelukkig te houden. Om te voorkomen dat de vrouw van de generaal weer zou bellen, sloot ik de hond verder op in de werkkamer van mijn vrouw.

Na twee dagen was het duidelijk dat de situatie niet kon voortduren: de hond loeide, de katten lagen alleen nog maar onder de bank en de vrouw van de generaal hing steeds aan de telefoon.

Iran heeft slechts één dierenasiel, ver buiten Teheran. Met mijn schoonvader aan het stuur en Lola op de achterbank reden we de 2,5 uur om uiteindelijk te eindigen op de top van een winderige

heuvel in *the middle of nowhere*.

Daar blaften tientallen honden vanuit stalen hokken. Met tegenzin gaf ik de hond aan een meisje dat telkens werd de woorden „no problem”, herhaalde en de wormenkuur voor Lola achteloos in haar achterzak stopte. „We vinden een gezin voor haar”, zei een andere medewerker in het Perzisch. Maar dat was natuurlijk een voorbeeld van ‘tarooft’, leugentjes om de ander beter te laten voelen. Geen mens kwam hier ooit naartoe en geen hond ging hier ooit meer

weg, zoveel was wel duidelijk.

Terug in Teheran sloeg mijn geweten toe. Ik keerde de auto en 2,5 uur later stond ik weer op de top van de heuvel aan de poort van het asiel te rammelen. De asiemedewerkers waren verbijsterd. „Wat gaat u nu doen met de hond?!” vroeg een. „Die breng ik naar Nederland!”, flapte ik eruit.

Toen we wegrepen zag ik een van de medewerkers een hij-is-gekebaard maken en zo was het natuurlijk ook. Het was acht dagen voor de kerstvakantie, ik wilde zelf naar Nederland en hoe brengt iemand een hond uit Teheran naar Amsterdam?

Dat bleek nog veel voeten in de aarde te hebben. Als een razende regelde ik een bloedserum van de

hond, want ieder dier dat van buiten de Europese Unie komt moet worden getest bij een officiële instelling. Dat serum ging met een bevriende medewerker van de KLM naar Amsterdam, alwaar ik een koerier moest regelen om het om zes uur 's ochtends naar het veterinaire instituut in Lelystad te sturen.

Zoals voor iedere handeling in Iran is er ook een speciaal kantoor dat stempels zet voor dieren die naar het buitenland gaan. Na een paar dagen bellen en bankbiljetten uitdelen ontving ik een mooi papier van de organisatie. Hond ‘Lola’, merk ‘mix’, mocht het land verlaten. Het hondenpaspoort, een microchip, een kennel en een vliegticket met KLM-cargo werden ook na lang zoeken gevonden.

Twee dagen voor kerst reden we 's nachts met de hond naar de Imam Khomeiny luchthaven, waar ik Lola achterliet bij de vrachtafdeling.

De volgende ochtend haalde mijn moeder de hond op van Schiphol, een beetje in de war, maar toch nieuwsgierig.

Toen ze de hond ging uitlaten, langs een kanaal in de randstad, kwam ze een kennis tegen. Eigenlijk was het al snel beslist. Een dag voor Kerst was Lola, de Iraanse straathond, onder dak in Nederland.

Haar nieuwe Nederlandse familie is dolblij met het beest. Over een week gaan ze met zijn allen op wintersportvakantie naar Oostenrijk. Van de zomer staat een lange fietstocht gepland, met de hond in een aanhanger achter de fiets.

Van miljoenenstad Teheran naar de honden uitlaatstroken van Nederland. Mijn schoonmoeder kon het niet geloven: „Wat een hondenleven!”